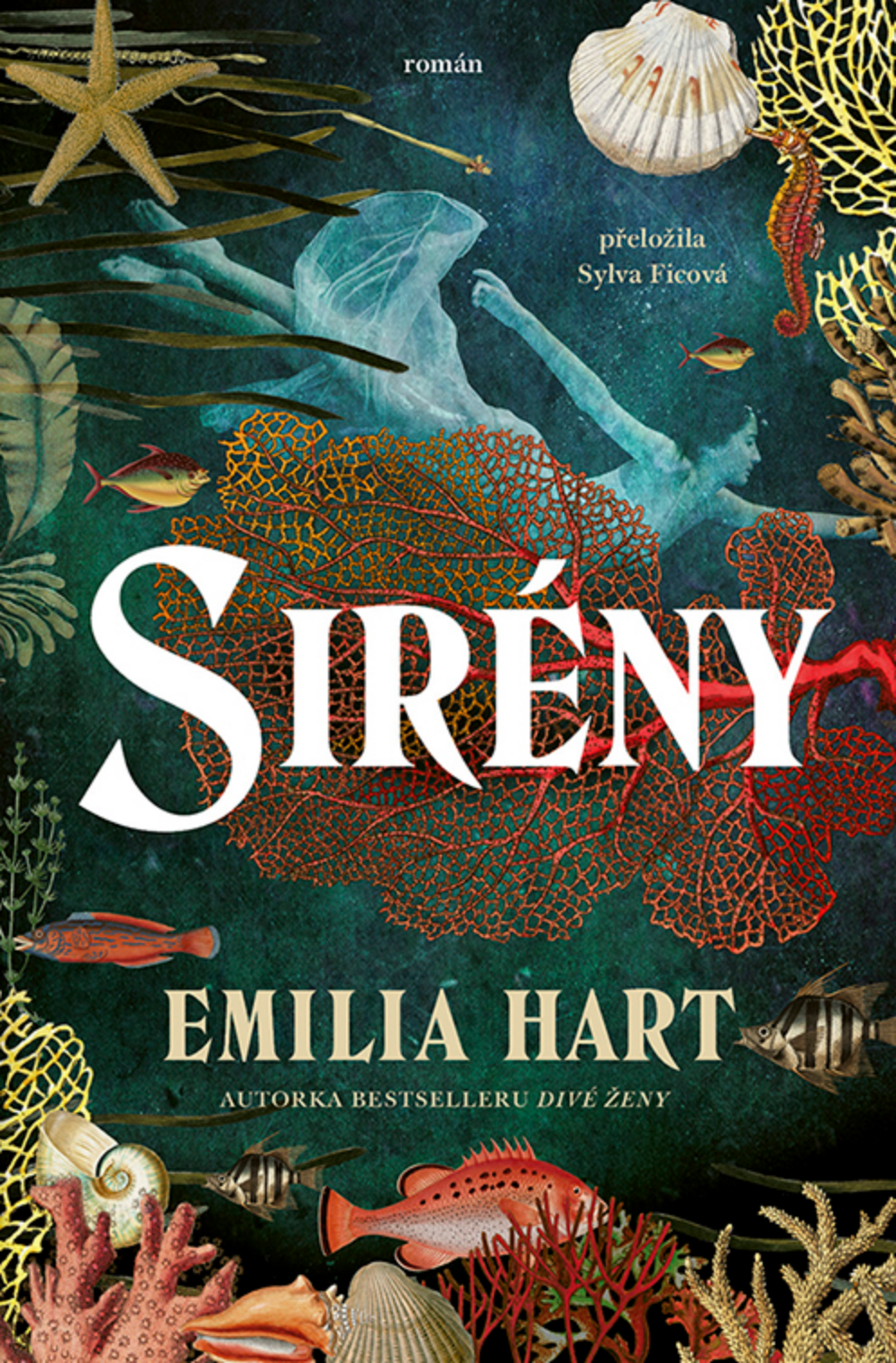

The background of the cover is a detailed illustration of an underwater scene. A mermaid with long, flowing blue hair and a translucent blue tail is swimming towards the right. She is surrounded by various sea creatures: a yellow starfish in the top left, a white scallop in the top right, a seahorse on the right, several colorful fish (including a yellow and red one, a blue and red one, and a striped one), and various types of coral and seaweed in shades of red, orange, and yellow. The overall color palette is dominated by deep blues and greens, with vibrant accents from the sea life.

román

přeložila
Sylva Ficová

SIRÉNY

EMILIA HART

AUTORKA BESTSELLERU *DIVÉ ŽENY*

SIRÉNY

*Věnováno Katie, která tento román inspirovala,
a Jackovi, který věřil, že ho dokážu napsat.*

Copyright © 2025 by Emilia Hart Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sylva Ficová, 2026

Cover © Michael Storings, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7473-9 (pdf)

EMILIA HART

SIRÉNY

přeložila Sylva Ficová

NĚCO K HISTORII

V roce 1788 přistála flotila jedenácti britských lodí na pobřeží vzdáleném téměř šestnáct tisíc kilometrů od Anglie. Přpravovala trestance, které již přetížený britský vězeňský systém nedokázal pojmout. Významná menšina jich pocházela z Irska, jež bylo po staletí pod britskou koloniální nadvládou. Trestanci, vyhnaní ze svých domovů, museli vybudovat novou trestaneckou kolonii nazvanou Nový Jižní Wales. Během následujících osmdesáti let britské úřady přepravily do Nového Jižního Walesu a do blízkých kolonizovaných území (tehdy zvaných) Van Diemenova země, Brisbane a Kolonie u Labutí řeky tisíce trestanců. V roce 1901 se tyto kolonie spojily s dalšími a vznikla Austrálie.

Před příplutím lodí tu celá tisíciletí spokojeně žili první Australané, Austrálci a ostrované z Torresova průlivu. Odhaduje se, že před rokem 1788 se v Austrálii mluvilo více než 250 jazyky, jejichž počet odrážel různorodost národů s rozmanitou kulturou. Britská invaze měla na Austrálce i obyvatelé ostrovů v Torresově průlivu zničující dopad. Sebrali jim pozemky a koloniální násilí i dovezené nemoci mnohé

z nich připravily o život. Po roce 1788 dolehla na příslušníky Prvních národů rasistická opatření, jejichž cílem bylo „asimilovat“ je do bílé australské společnosti a připravit je tak o jejich jazyk, kulturu i půdu. Důsledky těchto snah pocítují dodnes.

Jde o bolestné dědictví, o kterém mi nepřísluší psát. Nepřísluší mi psát ani o tom, co První národy přestály a jak si svůj jazyk, kulturu a spojení se svou zemí zachovaly. Doporučuji, abyste si o jejich osudech něco zjistili. Začít můžete na webových stránkách Australského institutu pro studium Austrálců a ostrovanů z Torresova průlivu na webové adrese aiatsis.gov.au.

PODĚKOVÁNÍ MÍSTU

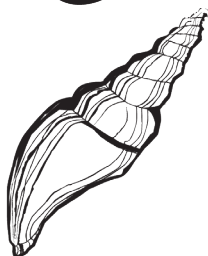
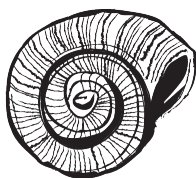

Comber Bay je fiktivní místo, které inspirovaly moje vzácné vzpomínky na pobyt u příbuzných v městečku Batemans Bay na jižním pobřeží Nového Jižního Walesu. Ráda bych poděkovala lidu Walbunja, tradičním správcům této země, a vzdala hold jeho dávným i současným stařešinům.

Oceán své tiché sluje má

– Nathaniel Hawthorne, z básně „Oceán“

PRVNÍ ČÁST

PROLOG

Dýchá v rytmu moře.

Nádech.

Vlny narážejí na skály a pění u ústí jeskyně. Studí jako led a jí se chvějí stehna.

Výdech.

Odliv za sebou nechává obětiny. Lesknoucí se provaz z mořských řas. Kousíčky lastur perleťové barvy připomínající kosti.

Zatne zuby, ale celým tělem jí projede bolest – jasná a strašlivá – a při dalším nádechu vyjekne.

Další stah, ale výkřik pohltí burácení vln. Ví, že je v té temné jeskyni, s těmi kluzkými kameny a neustálými kapkami soli, v bezpečí. Jenže moře má hlad a je třeba je nakrmit.

Zasune třesoucí se ruku mezi nohy a ucítí hlavičku dítěte se zakrvavenou plodovou blánou.

Ted'.

Nadzvedne látku šatů, shrne si ji do úst, pořádně se do ní zakousne a sebere síly. Ještě jednou zatlačí, zakvílí a její tělo se trhá, dokud se nevyprázdní a nevyčerpá a dokud dítě

nemá v náručí. Dotkne se ručiček připomínajících mořské hvězdice, přivřených očí i rtů růžových jako škeble.

Dopřeje si jen tenhle jediný, vzácný okamžik. Pak roztřesená vstane a dítě jí kňourá u prsu.

Moře pod vchodem do jeskyně se čeří o skály a vyčkává.

1

LUCY

pondělí 11. února 2019
Univerzita Hamiltona Humea
Broken Hill, Nový Jižní Wales
Austrálie
900 kilometrů do vnitrozemí

Probudí ji výkřik.

Pokoj páchne pižmem a spánkem. Cítí něčí rychlý tep a pod rukama citlivé hlasivky. Do rukou ji škrábou nehty.

Lamelami žaluzií probleskuje pošmourný úsvit a v jeho světle Lucy pod sebou uvidí Bena – v očích strach. Prasklá cévka v jeho levém bělmu připomíná červenou hvězdičku. Poodstoupí od postele a zakopne.

„Lucy,“ vykoktá Ben a rukou se chytí za krk. „Co...,“ vysouká ze sebe přidušeným hlasem.

Přidušeným. Ucítí, že mu rukama svírá krk, a vidí, jak na ni vyděšeně poulí oči.

Škrtila ho.

Ben se posadí na posteli a rozsvítí lampu. Lucy od něj odskočí jako zvíře. Na chodbě zaslechne pohyb. Zaklepání na dveře.

„Bene, jsi v pohodě? Zdálo se mi, že jsem slyšel...“

Lucy se pohybuje pomalu, jako by procházela vodou. Srdce cítí až v krku. Klepání zesiluje a Ben už kašle. Volá o pomoc.

Lucy za zády ucítí dveře. Zpocenými prsty popadne kliku, aby se uzemnila. Je odemčeno; cinkne vadná západka. Otevře, protlačí se kolem Benova spolubydlícího Nicka a vyběhne chodbou a po schodech do svého pokoje.

Uvnitř se opře o dveře, těžce dýchá a snaží se pochopit, co se stalo. Pokoj na koleji má jako vždycky dokonale uklizený a knížky složené na stole i nočním stolku. Jen příkrývky jsou zmačkané a vzduch zatuchlý. Povlečení zvlhlo, jako by se v něm zpotila.

Snaží se vybavit si večerní události. Nechtělo se jí do jídelny, vynechala tedy večeři a nervózní žaludek uklidnila zázvorovým čajem v oblíbeném hrnku z domova. Pak si pustila podcast a uložila se k brzkému spánku v naději, že se rozptýlí a zapomene na Bena i na to, co udělal.

Najednou si vzpomene, že se jí něco zdálo: kůži jí olizovala studená voda a do chodidel se jí zarývaly kameny. Do lebky ji škrábl kousíček skály. Do tváře jí horce dýchal muž a zarýval jí prsty do kůže – strach se v ní pral se zoufalou potřebou bojovat, přežít...

Když se probudila, seděla obkročmo na Benově hruď a rukama mu pevně svírala krk. Tělem jí projela hrůza a ochromila jí konečky prstů i rty.

Byla náměsíčná. Ještě se jí to nestalo, ani jednou v životě.

Prohlíží si svoje ruce a dívá se, jak se jí třesou. Chtěla snad Benovi ublížit, nebo ho dokonce po tom, co jí provedl, zabít? Nebo to byl jenom sen, který pořád zůstává ve vzduchu jako pachut' v ústech, a teď ji užírá strach – ta primitivní potřeba bojovat a přežít? Připadala si jako loutka, kterou do jeho pokoje přivedla nějaká limbická část mozku.

Zděšeně se podívá z okna; vychází slunce a obloha se barví do růžova. Na nádvoří zahlédne tmavý rozmazaný pohyb: uniformu s neonovými písmeny. Ochranka kampusu. Ben – nebo jeho spolubydlící Nick – ji musel zavolat poté, co utekla.

Představuje si, co Ben řekne: *Probudil jsem se a na krku měl její ruce – pokusila se mě zabít.* Hlavou se jí honí myšlenky;

snaží se dýchat pomaleji, jenže zjistí, že to nejde. Zmocňuje se jí čím dál větší panika a vaří se v ní krev.

Určitě to budou vyšetřovat. Přeruší jí studium, možná ji i vyloučí. Panebože, co když zavolají policii? Mohli by ji zatknout – a obvinít – z napadení?

Všechno, po čem toužila a na čem pracovala – fuč. Představí si Bena: modřiny kolem krku, na kůži škrábance od jejích nehtů. To *ona*. I když si to nepamatuje, i když nebyla *vzhůru*.

Jenže kdo by jí věřil, zvláště po tom, co se stalo?

Stejně už všichni stojí na jeho straně.

Potem jí vlhne podpaží a sílí v ní touha utéct.

Jenže kam může odejít? Domů k rodičům to nejde. Musela by přiznat, že ona, Lucy, jejich *hodná* holka, někoho napadla. Ba co víc, musela by říct *proč* – musela by říct, co Ben udělal. Ne, to by nešlo. Takže co? Kdo jí pomůže a poskytne jí útočiště, zatímco bude přemýšlet, co dál a jak to napravit?

Pak ji napadne odpověď. Rychle se převlékne a ve skřínce zašatrá po menší tašce. Spodní prádlo. Oblečení. Vlhčené ubrousky. Hydratační krém. Notebook. Nabíječka na notebook. Sešit. Při balení se jí chvějí prsty.

Otevře zásuvku psacího stolu, vytáhne ošuntělou pohlednici a prstem přejede po adrese načmárané na zadní straně.

Dům na útesu, Malua Street 1, Comber Bay.

Existuje jenom jedno místo, kam může jít, jenom jeden člověk, který ji možná pochopí.

Silnice ubíhá do nekonečna a splývá s obzorem. Kolem dokola není nic, jen kilometry a kilometry prázdného zlatavého křoví. Když projede kolem uschlého stromu, vystřelí z něj tmavorůžové korely – mámini oblíbení ptáci.

Žádná auta. Je sama.

Natáhne se na sedadlo spolujezdce pro iPhone, vsune si ho mezi stehna a zavolá sestře. Telefon několikrát zazvoní – Lucy mezitím zadrží dech – a cvakne.

„Jess?“ zeptá se s nadějí v hlase a s knedlíkem v krku. Sestřin hlas se však ozve ze záznamníku.

„Dobrý den, dovolali jste se Jess Martinové. Právě teď nemůžu k telefonu...“

„Do prdele,“ zašeptá Lucy a zavěsí.

Oči se jí zalijí slzami a krajinu před sebou vidí rozmazaně.

Uklidňuje se, že to bude dobrý. Že to Jess nakonec zvedne a bude vědět, jak pomoci.

Že jo?

2

LUCY

pondělí 11. února 2019

Po několika hodinách jízdy Lucy zazvoní telefon. Zastaví na odpočívadle a tělo jí zaplaví vlna úlevy. Chvilí si je jistá, že jí volá Jess.

Jenže je to kamarádka Em. Em s rozcuchanými kudrlinami a ostrými, upravenými nehty, která ji čekala v devět na semináři. Em, která jí už napsala pět zpráv.

Lol, tys zaspala?

Nechápu, žes mě na pondělní přednášce nechala samotnou. Uf!

Ale fakt: není ti nic?

Hej – zrovna jsem viděla Nicka. Prý jsi napadla Bena?! Co se děje, Lucy?

Zavolej mi.

Lucy si hřbetem ruky otře oči a zhluboka se nadechne, aby se vzpamatovala.

Zbytečně. Když si vybaví, jak byla důvěřivá a pošetilá, rozpálí se jí tváře.

S Benem se vyspala těsně před začátkem letních prázdnin – tu noc loni v prosinci, než všichni odjeli z kampusu. Hned bylo jasné, že pro ni to znamená víc než pro něj:

poznala to z toho, jak zkušeně jí svlékal podprsenku a s jakou lehkostí do ní vklouzl. Dodnes si pamatuje každý pocit, každý tlumený povzdech. Jako by už tehdy věděla, že už se to nebude opakovat. Jak by vlastně někdo jako Ben – s těmi svými krásně svalnatými rameny a tmavě lesklými vlasy – mohl mít zájem o někoho jako Lucy?

Pak ji ale překvapil. Během prázdnin jí psal zprávy, posílal odkazy na videa s kočkami a memy na Twitteru. Jednou si dokonce volali a povídali si, co četli (on si na její doporučení koupil klasiku *Chladnokrevně*, ona si na to jeho přečetla knížku o vraždě Joca Cinqueho). Vyvíjelo se to tak snadno, tak přirozeně, až měla strach, že nakonec budou jen kamarádi. Že už nikdy neucítí na stehnech jeho prsty a na uchu jeho rty.

Proto několik dní před začátkem posledního ročníku sebrala odvalu a zeptala se, jestli nechce fotku.

Nikdy předtím nic takového neudělala. Hlavně si o to nikdo neřekl – a proč taky? Kdo by ji chtěl vidět svlečenou?

Jenže myslela na Benův povzdech, když do ní vklouzl, a na to, jak jí líbal jemnou pleť nad klíční kostí. Jako by neviděl tu popraskanou kůži mezi jejími prsy a na žebrech. Byl jiný, cítila to. Dával jí pocit bezpečí.

Zatímco čekala na odpověď, měla pocit, že se jí zastavilo srdce, tak se ty minuty táhly. Nejdřív se objevily ty fajfky a pak ta vzrušující slova: *Ben píše*.

Tò záleží, odpověděl. Budeš na ní ty?

Znovu a znovu upravovala osvětlení v naději, že jemné světlo noční lampy ty nejhorší skvrny na kůži zakryje. Nakonec musela udělat snad desítky fotek. Tak moc mu chtěla připadat krásná.

S tou vybranou byla spokojená: temná jiskra v očích, vlhký lesk rtů. Světlo lampy jí pozlacovalo křivku prsu a zbytek těla halil sametový stín.

Ty jo, odepsal. Jsi nádherná.

Zírala na tu fotku novými očima a napadlo ji, že má třeba, možná pravdu.

Tolik se těšila zpátky na univerzitu, že ho zas uvidí a navážou tam, kde skončili. Jenže na úterní odpolední přednášce se jejímu pohledu vyhnul a odběhl na další hodinu, než mu stihla říct ahoj. Zvláštní bylo, že se jí vyhýbali i jiní: když šla kolem spolužáků, couvali a něco si šeptali – Rudé moře drbů.

Napadlo ji, že vědí o ní a Benovi, o tom, že spolu chodí nebo začínají chodit. Dovolila si trochu té hrdosti.

Jak moc se spletla.

To video na TikToku nejdřív viděla Em, která jí poslala odkaz.

Moc mě to mrzí, napsala. Ale být to já, chtěla bych to vědět.

Šok z pohledu na vlastní tělo na videu umocňoval nechutný hororový soundtrack: písnička „Monster Mash“. Vidět bylo všechno, i když to zkresloval zlomyslný filtr. Zhrublá bílá kůže na trupu, stříbřité pruhy na prsou, odhalená zápěstí.

Nejhorší byl její výraz – samou důvěřivostí jí roztály rysy ve tváři.

Než Lucy znovu vjede na silnici, zapne směrovku, i když není provoz – před ní vrže jen osamělý nákladák. Dlaně vlhké potem se jí lepí na volant.

Proto musí utéct. Proto nikdo neuvěří, že Benovi nechtěla ublížit – že byla náměsíčná a měla noční můru. Že nevěděla, co dělá.

Když Bena konfrontovala, tvrdil, že tohle nechtěl. Ano, tu fotku sdílel s několika kamarády na WhatsAppu, ale dělají to tak vždycky. Nenapadlo ho – a nemůže tomu uvěřit! –, že bude někdo tak krutý a dá to na TikTok.

Mrzelo ho to.

Při vzpomínce na ten popisek a komentáře Lucy polkne.

Ten pocit, když je kámošova holka obluda

Šereda

Fakt pecka

Byla tak naivní, že ji překvapilo, jak málo byla univerzita ochotná udělat a jak moc jí to bylo jedno.

„Není to zločin?“ zeptala se fakultní ombudsmanky, asi čtyřicátnice s několika kroužky v každém uchu. „Sdílení intimní fotky bez souhlasu... Našla jsem si to. Chci to oznámit policii.“

Žena svařila obličej a přisunula k Lucy krabičku kapesníků, i když neplakala.

„Takový krok si prosím pořádně rozmyslete,“ řekla. „Chápu, že jste rozrušená, opravdu, ale každý dělá chyby. Něco takového by mohlo Benovi převrátit život vzhůru nohama. Jako matka syna sama...“

Rozlícená Lucy vstala ze židle a odešla.

Neprevrátil snad Ben vzhůru nohama *její* život? Od zveřejnění videa strávila většinu týdne ve svém pokoji. Na přednáškách seděla co nejbliž východu a odcházela, než ostatní vstali a stihla se za ní otočit stovka hlav. Kvůli porušení pravidel byl příspěvek z TikToku odstraněn, ale nepochybovala o tom, že někdo udělal screenshoty a ta fotka pořád koluje na Facebooku, WhatsAppu a Snapchatu. Včera si v kavárně v kampusu objednala kafe a kluk, co ji obsluhoval, ji poznal, přimhouřil oči a pěkně zrudl.

Měla pocit, že to viděl celý svět. Jako by ji to mělo pronásledovat navždy.

Na zahájení studia před dvěma lety jim rektor univerzity řekl, aby se rozhlédli kolem sebe. „Tohle jsou studenti nejlepší žurnalistiky v zemi,“ prohlásil. „Naši absolventi pracují všude, od Sky News po *New York Times*. Na Univerzitě Hamiltona Humea studovala většina novinářů, kteří dnes píšou pro deníky *Sydney Morning Herald* a *The Age*. Myslete na to během svého studia. Ten mladý muž nebo mladá žena vedle vás nejsou jen spolužák či spolužačka, ale i budoucí kolega nebo kolegyně.“

Ta slova Lucy nemohla dostat z hlavy. Všichni její budoucí kolegové ji viděli zostuzenou. Jak by po tomhle mohla mít nějakou kariéru?

Navzdory vzteku se jí schůzka s ombudsmankou dostala pod kůži a probudila v ní pochybnosti. Co kdyby nad tím

mávla rukou i policie? Pak už by neměla jinou možnost. Benův otec se navíc jako právník věnoval pracovnímu právu v prestižní melbournské firmě. „Zastupuje spíš zaměstnavatele než zaměstnance,“ ušklíbal se Ben. Nesnášel ho a říkal o něm, že „promazává stroj kapitalismu“. Jenže Lucy pochybovala, že by jej kvůli své nenávisti v nouzi nepožádal o pomoc. Tomuhle muži by čelila, kdyby to nahlásila.

Tři dny váhala a nevěděla, co dělat. Dnes ráno procitla s rukama kolem Benova krku, jako by její tělo rozhodlo za ni.

Co už. Teď to video sotva může oznámit policii – ne po tom, co provedla.

Musí se soustředit na to, aby dojela k Jess. Na to, aby zůstala vzhůru: ještě dvanáct hodin. Sestra se nedávno přestěhovala do Comber Bay na Jižním pobřeží. Lucy u ní nikdy nebyla a adresu má jen proto, že jí Jess v září poslala pohlednici k narozeninám – tu, která teď leží na palubní desce. Nad mořem se tyčí útes a na skalní stěnu vrhá stíny západ slunce. Podle nevkusného nadpisu jde o Ďáblovu vyhlídku v Comber Bay. Vypadá turisticky a kýčovitě – což se Jess kupodivu vůbec nepodobá. Obvykle si vyrábí vlastní pohlednice – tedy pokud si vzpomene je poslat.

Všechno nejlepší, Lucy, stojí na téhle. Vím, že jsem byla poslední měsíce odtažitá, a mrzí mě to. Přesto bych tě ráda viděla a pořádně si pokecala. Dej vědět, jestli bys někdy nechtěla přijet a pobýt u mě – je tu krásně. Každopádně doufám, že narozky báječně oslavíš. Tvoje Jess.

Jenže pro Lucy to bylo příliš málo a příliš pozdě. Pořád ji mrzelo, jak byla Jess chladná, když se viděly naposledy – někdy před rokem, během předposledních Vánoc, Vánoc roku 2017.

Tehdy si už začínala myslet, že má znovu na dosah ten vztah, který měly, když byla mladší, a který byl po letech napjatý. Poslední školní prázdniny odjela k Jess na víkend do Sydney. Byl to sestřin nápad a Lucy byla nervózní: na sedadle spolujezdce v jejím autě si přišla jako malá holka, pevně svírala batoh a Jess jí kladla váhavé otázky. Je škola

v pohodě? Chodí ještě na zkoušky sboru? Pořád chce být novinářkou?

Je šťastná?

Když dojely do sestřina malého bytu ve čtvrti Marrickville, Lucy padala víčka únavou a srdce se jí svíralo steskem po domově. Jenže Jess se zjevně hodně snažila, aby byt vypadal reprezentativně – na pohovku složila čisté povlečení a klikaté čáry na ošoupaném koberci svědčily o tom, že nedávno vysávala. Uvařila dokonce Lucyino oblíbené jídlo: vegetariánskou verzi chilli con carne, která silně chutnala po spáleném česneku.

Pocit trapnosti vládl ještě po večeři, kdy Jess prošla svou sbírku desek a vytáhla album Nicka Cavea *The Good Son*.

„Tuhle táta *miluje*,“ řekla Lucy, když se v písni „The Ship Song“ pokojem rozezněl melancholický klavír.

„Já vím,“ usmála se Jess. „Já taky.“

Napodobily tátův dramatický zpěv a nakonec stály na pohovce s rozpaženýma rukama a text písně hulákaly na celé kolo. Brzy zpívaly naplno – obě měly dobrý a na svou drobnou postavu bohatý, hluboký hlas – a po stíněném obývacím nábytku napůl tančily valčík, napůl se točily dokola a všude kolem rozhazovaly hromady knih a výtvarných potřeb. Lucy měla pocit, jako by ty roky byly tytam: zase jí mohlo být pět a mohla balancovat na nohou starší sestry, když tančily v rytmu dětských říkanek.

Když píseň dohrála, soused už zuřivě klepal na stěnu a Lucy sotva popadala dech. Jess se leskly oči a Lucy na malou chvíli napadlo, jestli nepláče. Třeba se jí dotkla zmínkou o tátovi – Lucy mezi ním a sestrou během let vycítila napětí, kterému úplně nerozuměla.

Jenže když se sestry zeptala, jestli je v pořádku, ta se jen usmála a navrhla, že jim udělá horkou čokoládu „s trochou Baileys, ale mámě to neříkej“.

Zbytek víkendu strávily poznáváním sestřiných oblíbených trhů a galerií. Smály se opilému turistovi ve čtvrti Circular Quay a žertovaly, že si nechají udělat stejné tetování,

až bude Lucy starší. Jako by se jim vracel ten zvláštní jazyk, kterým spolu mluvily, když byla malá – tak ráda vzpomínala na to, jak jí starší sestra zpívala a kreslila.

Sestra jí po té návštěvě dokonce začala volat – místo krátkých pozdravů po nepravidelném telefonátu s mámou se každý týden ozývala přímo jí. Jenže stejně náhle s tím přestala a během Vánoc s ní Lucy mluvila tak málo, že při sváteční večeři polykala slzy.

Když jí k narozeninám přišla pohlednice s chabou omluvou, Lucy odpověděla stručně a chladně.

Dík za pohled, naroзки ušly, odepsala.

Pozvání k návštěvě ignorovala. Nechtěla se vyrovnávat s dalším odmítnutím.

Jenže teď musí dát všechno stranou. Jess je jediný náměsíčný člověk, kterého zná a který by mohl chápat, proč se jí to děje a jak se s tím vypořádat.

Lucy ji u toho jednou, když jí bylo asi pět nebo šest, viděla. Jess přijela z výtvarné školy domů na jednu ze svých vzácných návštěv. Lucy v noci probudil rachot a nejdřív ji napadlo, že jde o nějakou příšeru, než jí došlo, že se valí voda z baterie v kuchyni.

Držela se oběma rukama zábradlí a opatrně sešla dolů po schodech, přes chodbu až do kuchyně, jenže zavalitě ruce měla příliš krátké, než aby dosáhla na vypínač.

Jess stála ztuhlá před kuchyňským dřezem a z kohoutku tekla voda. Když Lucy uviděla ty otevřené, nevidoucí oči, srdce se jí sevřelo strachem. Přesto se k sestře připlížila a zatahala ji za netečnou ruku. Sestra měla tak prázdný pohled, že Lucy utekla zpátky do postele a schovala se pod peřinu.

Když se Jess později vrátila do Sydney, Lucy se na to, co viděla, zeptala táty. Pamatuje si, jak mu rázem ztuhla tvář – jako by spadla opona. Když jí sypal cereálie do misky, trásl se mu ruce. Zakryl to smíchem a pocuchal jí vlasy.

„Nebyla očarovaná, Štěbetalko,“ řekl. „Někteří lidé – třeba Jess – se ve spánku procházejí. Není se čeho bát, opravdu.“

Na půl cesty od Comber Bay Lucy zastaví v motelu u dálnice. Blikající neonová cedule s nápisem VOLNÉ POKOJE připomíná film *Psycho*. Žena na recepci překvapeně zvedne obočí – místo metr šedesát vysoké holky s ježkem nejspíš čekala řidiče dálkového kamionu. Peníze si ovšem vezme a o pult cinkne mosazný klíč. Podle počtu těch, co visely za pultem, je Lucy jedním z mála hostů.

V chodbě to páchne prastarým kobercem a cigaretami a stěny lemují klasické reklamy na australský čaj Bushells a pivo Victoria Bitter. Z automatu si Lucy koupí balení chipsů a dvě čokolády KitKat a rozhodne se nekontrolovat datum spotřeby. Na stěně vedle automatu visí taková ta zpívající ryba s gumovými ploutvemi a zelenavými šupinami. Lucy se vybaví sen z včerejší noci, kdy byla náměsíčná, a zachvěje se. Pamatuje si jenom střípky, to ale stačí. Slaná voda v nose, drsné ruce na kůži, rána ostrým kamenem do hlavy. Víc si ani pamatovat nechce.

Místnost je cítit zatuchlinou. Zatažené závěsy s květinovým vzorem – ladí s přehozem na posteli – jsou potažené pavučinami. Lucy je roztáhne a uvidí dálnici a obzor zruřovělý prachem. Kolem s rachotem a za kvílení pneumatik projede nákladák. Zmocní se jí strach z hodin řízení, které ji čekají zítra, a představí si, jak jí padají víčka a ochabují ruce na volantu. Představí si praskání kovu a tříštění skla.

Ráno nemůže být unavená.

Musí spát.

Jenže si nemůže pomoci a vzpomene si na Benův zranitelný krk v sevření svých rukou. Ví, co by v náměsíčnosti mohla udělat – jak by mohla ublížit.

Proto musí zůstat vzhůru.

Svalí se na postel, a když ji přes tenkou matraci bodnou pružiny, zašklebí se. Musí něco poslouchat, rozptýlit se. Podcast. Nejradši má true crime, ale stačí cokoli o nějakém vyšetřování. Uklidňující mumlání známého hlasu a hádanka, kterou musí rozluštit, než se proud myšlenek zpomalí a utlumí a zvítězí únava.

Podcast poprvé poslouchala ve čtrnácti – *Sériové vraždy*. Hlas moderátorky Sarah Koenigové v ní něco probudil a formoval její mladý mozek. Uchvácená otázkou nevinu či viny rychle sjela všechny díly a hořela nedočkavostí dozvědět se odpovědi. Bylo to opojné, jako první doušek alkoholické limonády. Chemicky sladké a nebezpečné.

Už tehdy věděla, že chce být novinářkou. Chtěla být ta, co mluví do mikrofonu a rozplétá příběh jako zauzlovanou nit na špulce. Chtěla být ta, co bude bojovat proti nespravedlnosti jedinou zbraní, na které záleží: pravdou.

Aspoň to měla v plánu.

Dovolí jí teď, po tom, co provedla, vůbec získat titul?

A i kdyby nějakým zázrakem ano – chce se tam vrátit?

Neví jistě, jestli to ponížení zvládne. Zlé bylo už to vědomí, že ji všichni v posluchárně, jídelně nebo v univerzitním baru viděli odhalenou a roztouženou. Co řeknou, až zjistí, že Bena napadla? I kdyby mluvila pravdu – o tom, že je náměsíčná –, stejně by ji měli za blázna. Za pomatence.

A je tu ještě něco. Něco, co souvisí s tím, za koho se považuje, s plánem, který si vytyčila pro svůj život. Důvod, proč se žurnalistiku vůbec rozhodla studovat.

Pochyby v ní doutnají od schůzky s ombudsmankou – to, jak ji odrazovala od záměru obrátit se na policii. Aby neřekla pravdu. Připadala si jako náboženská fanatička, která má krizi víry. K čemu je zbraň, které se lidi bojí dotknout?

Prochází aplikací s podcasty a neví, jestli chce něco nového, co ji rozptýlí, nebo něco známého, co ji uklidní. A pak si vzpomene.

Tu epizodu si stáhla před několika měsíci, když jí rodiče řekli, kam se Jess stěhuje. *Comber Bay*. Hned jí to znělo povědomě. O tom místě slyšel každý Australan, který se aspoň zběžně zajímá o true crime nebo detektivky. Název Comber Bay je nechvalně známý a zmiňuje se vedle záhady muže ze Somertonu a zmizení dětí Beaumontových. V tom ospalém městečku na Jižním pobřeží by klidně mohli točit film *Piknik na Hanging Rock*.

Je zvláštní, jak se na některé případy zapomíná, zatímco jiné žijí v povědomí veřejnosti, jako by oběti byly nějak nesmrtelné. Jasně, patří k tomu i samotná záhada – nevyřešená hádanka, jež láká pisálky a slídily. Jenže případ Comber Bay je podle Lucy lákavý ještě něčím jiným. Je jedním z mála, které si vybaví, kdy jsou pohřešovanými (nebo oběťmi, pokud se teorie o sériovém vrahovi zakládají na pravdě) muži.

Seriál je několikadílný speciál jejího oblíbeného podcastu a uvádí jej anonymní Australan s uklidňujícím, monotónním hlasem a s úzkostlivou pečlivostí, kterou Lucy obdivuje. „Comber Bay: Australský bermudský trojúhelník“. Chytrý název. Není divu, že si ten seriál získal tolik nadšených posluchačů.

Stiskne přehrávání: „Díl první – Dáblova vyhlídka“. Když se ve sluchátkách ozve zlověstná úvodní hudba, Lucy si znovu láme hlavu s tím, proč se Jess odstěhovala zrovna na tak neblaze proslulé místo. Pochybuje však, že by ji zajímal true crime – Jess je umělkyně a záleží jí na pocitech, dojmech a kráse. Zprávy skoro nečte.

V malebném přímořském městečku dvě stě kilometrů od Sydney dodnes nevyřešili znepokojivou záhadu... Mezi lety 1960 a 1997 z jeho písčitých břehů zmizelo osm mužů: Samuel Hall, Pete Lawson, Bob Ruddock, William Goldhill, Daniel Smith, Alex Thorgood, David Watts a Malcolm Biddy. Oběti sice měly různý věk, různé povolání a různý společenský původ, jedno je jim však společné: ani po jednom se nikdy nenašla ani stopa.

Lucy během poslechu vytáhne z batohu kelímek s léčivým krémem, otevře ho a ušklíbne se nad nenáviděným chemickým zápachem. Vmasíruje si jej do stříbřitých prasklin a spirál na holeních.

Utonuli stejně jako dvacet plavců, kteří zahynuli u nechvalně proslulého Babinského potoka v Queenslandu? Nebo je zabil vrah, který už více než třicet let uniká odhalení – i spravedlnosti?

Lucy zavře okno – tabule jsou tak tenké, že stále slyší rytmický hvízdot aut na dálnici – i dveře.

Mohl jejich zmizení způsobit nějaký přírodní jev? A co zvláštní případ dítěte jménem Baby Hope, které našli opuštěné u Dáblovy vyhlídky v roce 1982?

Nejen tím se budeme zabývat v tomto dvoudílném seriálu „Comber Bay: Australský bermudský trojúhelník“.

Než si Lucy lehne, vysune zpod poškrábaného stolu židli a zasune ji pod kliku dveří. Snad to bude stačit.

3

MARY

říjen 1800

zátoka u města Cork, Irsko

Vlny narážely na molo a na tvář jí dopadla sprška ledové vody. Sestra se teplými, jemnými prsty dotkla její dlaně. Mary se ji pokusila sevřít v pěst, jenže do zápěstí se jí zaryla ocelová pouta.

Podívala se do těch široce posazených očí, ve kterých se zračil prázdňý, a proto nevinný pohled. Samou láskou ji zabolelo u srdce.

Mo dheirfiúr.

Moje sestra.

„Prosím,“ zašeptala Eliza. „Řekni, co vidíš.“

Mary polkla. V ústech ještě cítila prach z cesty. Světlo ji pálilo do očí od chvíle, kdy je vytáhli z cely v dublinském Kilmainhamu, plné krys, kde na kamennou podlahu kapala voda. Kolem vozu ubíhala krajina a její zelené zlato zářilo tak jasně, až se jí při pomýšlení, že už ji možná nikdy nespattří, sevřelo hrdlo. Nebyla jediná, kdo odvracel zrak, ostatní ženy se křičovaly, když projížděli místy, kde ještě před dvěma roky zuřily boje. Místy, kde se do nebe šklebily vyhořelé chalupy a hliněné zdi už obrůstaly zelení nebo se ještě černaly po požáru.

Eliza mlčela, tvář jí zakrýval závoj a Mary věděla, že i když sestra nevidí všechny rány, které okolní kraj utrpěl, cítí ve vzduchu popel a slyší ozvěnu střelby z mušket. Věděla, že přemýšlí, jaké to mohlo být, kdyby povstání neskončilo špatně. Kdyby Angličani nad půdou ztratili svou moc.

Zdalo se bezpečnější nerozhlížet se a upírat pohled na špínu mezi prsty na nohou. Nedívat se lidem do očí se naučila během posledních dlouhých měsíců v chladné kamenné vězeňské cele, do které vězni mřížemi strkali prsty, aby si sáhli na ženské.

Zatím se Eliza neptala, co vidí, a neprosila ji, aby splnila svou sesterskou povinnost.

Mary jí svět popisovala slovy a oživovala jej tak v její myslí, už od dětství. Na procházkách sluncem zalitým lesem sbírala ze země křupavé červené listy a zvedala jí je k nosu. Společně vdechovaly vůni rašeliny a zeminy – věcí, které končí a začínají. Do sestřiny dlaně kreslila tvar vzdálených kopců a vysvětlovala, že ten pták, který tak cvrliká, je červenka s rudou náprsenkou a ten, co křičí, je vrána v černé kapuci.

Nevěděla však, jak Elize ukázat tohle. Vlastně jí to ukázat nechtěla.

„Stojíme v davu mnoha jiných lidí na molu,“ zašeptala a snažila se, aby se jí netřásl hlas. „Jsme tu namačkané u sebe, jako vlákna tkané látky.“ Vzpomněla si, jaké to je, cítit lněná vlákna mezi prsty. Když vlákna sprádala k sobě, aby je připravila pro tkalcovský stav, táta se usmíval – přesně tak jí to učil.

Mary polkla. Neřekla sestře, jak se ostatní ženy tváří – všechny měly otupělý pohled a propadlé tváře – ani že jejich strach odráží ten její.

„Před námi je moře,“ pokračovala.

„Cítím ho,“ přikývla Eliza. „Jaké asi bude dotknout se ho? Bude štípat jako voda v potoce u nás doma?“

Mary si vzpomněla na potůček u vsi a jeho zakázané pálení na kůži. Na lidské vlasy zamotané do zelených listů okřehku.

Na Byrneovy vlasy. Na jeho tvář ve vodě, nehybnou a povadlou. Na ten děsivý okamžik, kdy ji napadlo – a částečně se modlila –, že je snad mrtvý, že ho ten tupý úder kamenem do lebky zabil. Jenže to by pro obě znamenalo oprátku.

Měly štěstí, řekl soudce a zamračil se na ně přes celou soudní síň, zatímco Byrne si nad rozsudkem znechuceně odplivl. Za napadení si vysloužily jenom vyhnanství.

Jenom. Takové nenápadné slůvko. Přitom už nikdy neuvidí domov – tu chaloupku se záhonem modrých květů a kopci až k obzoru. To stříbrné světlo na hladině potoka.

Nikdy neuvidí tatínka.

„Ano,“ zalhala, protože moře potok nepřipomínalo. Bylo šedé a zuřivé a olizovalo skály, jako by tu souš chtělo pozřít. Táhlo se, kam až Mary dohlédla, jako potemnělá zlatavá čára na obloze.

„A loď?“ zeptala se Eliza najednou ustrašeně. Lež v sestřině hlase poznala. Tatínek vždycky říkal, že lži slyší stejně jako špatnou notu.

Mary nevěděla, jak loď popsat. Věděla jen, že v životě dosud nic většího neviděla. Plachty se jí dmuly jak ohromná křídla a stěžen jako by prorážel mraky. Viděla nejméně tři paluby z lesklého dřeva potřeného dehtem. Měly okýnka – odtud se zdála velká jako nehet.

Uvnitř bude podle všeho pěkná tma.

„Mary?“

Zahlédla postavu na přídi.

„Je tam žena,“ řekla. „Na přídi. Není z masa a krve, ale ze dřeva a barvy a je větší než tři muži. Má vyřezávané, spletené vlasy do půli zad a jasně modré oči. A místo nohou...“

Zarazila se. Teď si přála, aby tu postavu neviděla a nezačala ji sestře popisovat.

Někdo ji ze zadu strčil a ona zakopla. Vedli je ke břehu: ve vodě pod nimi zahlédla čekající loďky. Mary, Elizu a čtyři desítky dalších žen v nich převezou na loď a ony po měsících strachu a temnoty doplují do neznámé země s cizím a děsivě znějícím jménem. Do *Nového Jižního Walesu*. Daleko, strašně

daleko od jejich vísky a od jejich kozy s laskavýma očima. Od tatínka.

„Mary?“ zeptala se tenkým hláskem vyděšeně Eliza. „Co má místo nohou?“

Mary se opřela do davu a popadla sestru za ruku, i když jí zápěstí rozdírala pouta.

„Ocas,“ vykřikla, aby ji bylo slyšet přes hulákání ostatních žen. „Rybí ocas.“

„Mořská panna,“ řekla Eliza. „*Z tír fo thuinn*, ze země pod vlnami. Přesně jako v mámině pohádce.“

Mary neodpověděla. Na maminku a na to, co se jí stalo, myslet nechtěla. Ne teď, když se jí svírá žaludek strachem.

Když je dav posunul blíž k molu, kde čekaly loďky, odvrátila od té postavy pohled. Na tu pomalovanou ženu se zahnutým ocasem a zelené šupiny zbarvené rzí však nemohla zapomenout.

4

LUCY

úterý 12. února 2019

Lucy zírá na pableskující silnici a přeje si, aby jasné čáry na asfaltu zahnały přízračné scény ze sna. Molo zahalené mlhou a lidským zoufalstvím. Loď se stěžni prorážejícími zataženou oblohu a hrdě se vzdouvající příď. Mořskou postavu s namalovanými, pozornými očima.

Ten sen byl nechutně živý, tělesný. Stejně jako náměsíčnost to pro ni bylo něco děsivě nového.

I když teď si vzpomíná, že v dětství se jí o vodě zdálo často. Moc si toho nepamatuje. Sluncem zalitou hladinu nad hlavou. Pocit, že se topí, ale je v bezpečí, protože ji před vnějším světem chrání nějaká membrána. Tehdy začala chodit do školy, tehdy si poprvé začala uvědomovat, že je jiná. Dítě, které si nemůže mýt ruce, nemůže se koupat ani chodit na hodiny plavání. Je snad div, že se toužila do vody ponořit jako ostatní děti – být normální?

Sny časem ustaly a vystřídaly je běžnější noční můry. Zakrvavené zoubky v dlani. Marná snaha něco předběhnout a těžké, klopýtající nohy. Zkouška, na kterou se neučila. Na podrobnosti během dne zapomněla a do spánku utíkala za pocitem bezpečí, úlevy.

Tohle je jiné. Zbylé střípky ji pořád pálí v mysli jako třísky. Pořád cítí v dlani vlhký tlak a v ústech neznámá slova.

Muh dri-four.

Když se v noci probudila na zmačkaném tenkém prostěradle v motelu, nadiktovala ta slova do iPhoneu a ospalýma očima si přečetla přepis od Siri.

Mo dheirfiúr.

Irština.

Moje sestra.

Jak může snít v cizím jazyce? V jazyce, ve kterém nikdy nečetla, který nikdy neslyšela?

Odhodlaná na sen zapomenout se soustředí na cestu a na mapu blikající na obrazovce telefonu. Do cíle zbývá šest hodin jízdy. To zvládne. Napije se teplé Coca-Coly z benzínky, zesílí podcast a nechá se rozptýlit tajemstvím Comber Bay.

Danny Smith byl typický australský kluk. Na vybledlé fotografii z roku 1980 se opírá o surfovací prkno na pláži – na té pláži, ze které později zmizel. Na lícních kostech má pruhy zinkové masti jako válečné barvy. Vlasy mu sahají až po ramena. Na sobě má lesklé plavky a náhrdelník z mušlí.

Kamarádi ho popisovali obvyklými frázemi. Byl duší každého večírku. Kluk odvedle. S každým byl kámoš. Lamač ženských srdcí.

Surfařský plavčík a skvělý plavec, který znal pláž jako svoje boty.

Jenže jednoho rána si vzal ručník, šel k vodě a už se nikdy nevrátil.

Lucy si představuje, jak ho pohlcuje vlna a svírají jej bílé čelisti. Teorii sériového vraha moc nebere – nezdá se pravděpodobné, že by někdo vraždil víc než třicet let. Navíc neexistuje důkaz: žádná těla se nikdy nenašla. I když už to je zvláštní, ti muži se nejspíš doopravdy utopili. V paměti jí utkvěl detail z jiného skutečného zločinu – při rozkladu se lidská těla postupně plní plynem, a vyplavou tak na hladinu a pak na břeh. Proto je divné, že žádného z té Osmy – jak podcast označuje zmizelé muže – nenašli.

Po krátkém vysvětlení okolností ostatních zmizení, od veterána z Vietnamu, který zmizel v roce 1966, až po kočovného